

Jij bent de volgende

Steph Broadribb bij Boekerij:

Starke & Bell-serie:

Wij zien jou

Jij bent de volgende

Steph Broadribb en M.J. Arlidge

De laatste steen

Steph Broadribb

Jij bent de volgende

Vertaald door Els Franci-Ekeler

ISBN 978-90-492-0887-5
ISBN 978-94-023-2938-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *You Die Next*
Vertaling: Els Franci-Ekeler
Omslagbeeld- en ontwerp: © Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2019 by Stephanie Marland
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn moeder – Jill Jones
Een inspirerende vrouw, fijne vriendin en fantastische moeder
Met liefde en dank voor alles

PROLOOG

De livestream is begonnen. Goede kwaliteit, geen HD, maar scherp genoeg. Op het scherm staat links bovenin: *JedUrbXTM is LIVE*. Misschien slaat dat op de man met de bivakmuts, die aan het filmen is.

Hij houdt de camera van zich af, op selfieafstand, waardoor zijn hoofd te groot lijkt. Zijn gelaatstrekken gaan schuil achter de wollen muts die twee onregelmatig gevormde gaten heeft voor de ogen en een langwerpige voor de mond. Onder zijn gezicht zit een lichtbron, die zijn lippen beschijnt. Het geeft hem een spookachtig aanzien.

Hij begint te praten, waardoor de bivakmuts verschuift. Je kunt de baardstoppels rond zijn mond zien tot hij de muts weer rechtrekt. Het geluid heeft een lichte vertraging, waardoor het net is alsof de man zijn eigen woorden niet helemaal synchroon inspreekt. Te oordelen naar zijn accent komt hij uit Manchester. ‘Ik ben Jedx en ik doe dit puur voor de opwindings, de adrenalinerush, de risico’s...’

Hartjes en duimpjes glijden over de onderrand van het scherm, de kijkers van de livestream laten zien wat ze ervan vinden.

Hij grinnikt en steekt in beeld zijn duim op. Dan zwenkt de camera weg van zijn gezicht naar een diepe duisternis. De autofocus zoomt zoekend in en uit; op de achtergrond klinkt het geluid van stromend water en geritsel, dan een paar verwensingen en snelle voetstappen op gruizige grond.

Dan komt er weer iets in beeld. Drie mensen die voor Jedx uit lopen, silhouetten in het licht van zaklantaarns. De camera gaat een beetje heen en weer als Jedx het drielal volgt. Bomen buigen over het pad, knoestige takken grijpen als knokige, misvormde vingers naar zijn jack. Onder de bomen groeit dicht struikgewas.

Dan weer de stem van Jedx, zonder dat hij in beeld komt: ‘Het zal niet makkelijk zijn om er binnen te komen, maar dat wisten we van tevoren. We hebben namelijk een maagdelijke site gevonden... nog door niemand geclaimd. We moeten voorzichtig te werk gaan. We hebben geen terreinbewaking gezien toen we de boel verkenden, maar wel veel bordjes “Verboden Toegang”. Mochten er bewakers patrouilleren, dan willen we niet dat ze ons in de gaten krijgen.’

Commentaren verschijnen onder in beeld:

DavidSees: Waar zijn jullie?

Optxxx: Dope!

UrbexFang84: Loeigoeie feed

FunLeapExp: Top!

VulcanD86: Waar is dit?

De camera wiebelt als Jedx snel naar de drie figuren loopt en zwenkt dan naar rechts, naar degene die het dichtstbij staat.

‘Sass, vertel de kijkers waar we zijn.’

Een vrouwenstem zegt op zachte, ingehouden toon: ‘Hendleton Studios.’ De vrouw draait zich half om naar de camera, waardoor haar rode lippenstift en een paar glittersteentjes rond de ooggeten te zien zijn. ‘Bekend van de zwart-witfilms die hier tot het eind van de jaren zestig werden gemaakt. De kassuccessen *Die Happy*, *Marriage and the Man*, *Lola’s Journey* en *The Fourth Way Down* zijn allemaal hier opgenomen. Ook de beroemde cultfilm *Death by a Thousand Daggers*. De studio is gesloten toen de eigenaar, Joey Oakenridge, onverwacht kwam te overlijden.’

‘In dubieuze omstandigheden,’ zegt een andere stem, die van een man, met een hoger en jonger timbre dan dat van Jedx en een Londens accent. ‘Je kunt zelfs zeggen verdáchte omstandigheden...’

‘Beaker heeft gelijk.’ Jedx draait de camera terug naar zichzelf, maar alleen zijn mond is zichtbaar. ‘Volgens Wikipedia spookt het hier.’

‘Hou op. Ik probeer juist alleen de feiten te geven.’ Handen met vingerloze handschoenen die oranje gelakte nagels vrijlaten, grijpen de camera en draaien hem weer naar de vrouw, Sass. ‘Men is indertijd tot de conclusie gekomen dat het een ongeluk was.’

Een andere stem, zo te horen van een wat oudere man, roept dat ze een beetje moeten voortmaken. Het beeld draait naar voren en beweegt schommelend als het drietal naar deze man loopt. Hij staat voor een hoge omheining van harmonicagaas. Hij is een kop groter dan de anderen en de omheining is nog eens een halve meter hoger dan hij.

De camera wordt op een bord gericht. Het is oud en de tekst is verschoten. **VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN.** De lange man gooit een rugtas over het hek, gevolgd door een breekijzer, dat de bovenrand raakt en het gaas doet rammelen.

Sass trekt de camera weer naar zich toe. ‘Nadat er meerdere hypothesen waren afgesloten op de studio, is de productie uiteindelijk stopgezet. Op 24 januari 1972 werd de deur definitief gesloten. Sindsdien is hier niemand meer geweest.’

‘Tot nu,’ zegt Jedx. Het beeld zwaait weer naar hem. Hij glimlacht onder zijn bivakmuts en zegt met een Amerikaans accent en een commentaarstem: ‘Want nu, mensen, gaan wij de deur openbreken.’

De teller naast het woord *LIVE* staat op 28:03. Het kijkersaantal eronder staat op meer dan vierhonderd. Er komt een deur in zicht die is dichtgespijkerd met planken. Als afbladderend behang zitten op de planken restanten van aanplakbiljetten met ‘Verboden toegang’.

De boogvormige stenen ingang is groen uitgeslagen, maar nog steeds indrukwekkend. Gebeiteld in de latei boven de deur staat: HENDLETON STUDIOS: SOUND STAGE ONE.

Jedx zwenkt de camera naar hemzelf. 'We staan op het punt ons toegang te verschaffen tot de studio. Wat uiteraard verboden is.' Hij grinnikt naar de lens. 'Dus: mondje dicht.'

Pinnyhipo78: Go!

DavidSees: Epic! Ik ben heel benieuwd wat jullie zullen vinden!

Upyeah99: HmMMMM.

Koso: Ga niet naar binnen.

LiveWildRock: Jullie geheim is bij ons veilig!

UrbexUncovered: Bezig Hendleton te googelen!!

Weer zweven er duimpjes en hartjes over de onderrand van het scherm.

Jedx lacht. 'Ik merk dat jullie net zo graag willen zien hoe het er binnen is als wij.'

De camera draait naar de langste man, die met het breekijzer naar de dichtgetimmerde deur loopt. De half verrotte planken vallen uit elkaar zodra hij het breekijzer erachter zet. Hij gooit ze achter zich neer en loopt door de muil van het gebouw naar binnen.

'Kom op,' zegt hij zonder achterom te kijken. Hij heeft nog geen twee stappen gezet of hij wordt opgeslokt door de duisternis.

De slungelige vent, Beaker, zet een nachtkijker op zijn hoofd en volgt hem.

'We gaan de opnamestudio binnen waar alle grote hits zijn gefilmd,' zegt Sass opgewonden, maar gedempt. Ze stapt over de planken.

'Ik ben heel benieuwd,' zegt Jedx. Het beeld beweegt heen en weer als hij ook naar binnen loopt. 'Ik barst van opwinding, mensen. Mijn hart gaat tekeer als een gek. Ik ben op alles voorbereid. Oké, daar gaan we!'

Het enige licht in het gebouw is dat van hun zaklantaarns. De hal is vrij klein. Aan een prikbord hangen oude filmposters. Het plafond is ingezakt en de vloer is bezaaid met kabels en rommel.

Ze lopen snel door.

‘Het stinkt hier,’ vertelt Jedx aan zijn volgers. ‘Echt heel smerig.’

Beaker, in een camouflagejack, draait zich om naar de camera. ‘Alsof er ergens een lijk ligt.’

‘Hou je kop,’ zegt Sass. Haar stem klinkt gespannen. ‘Het is allemaal al eng genoeg.’

Een kletterend geluid als iemand ergens tegenaan schopt.

‘Verdomme.’ Beaker blijft staan en vloekt binnensmonds.

De lange man die vooropgaat roept: ‘Alles in orde?’

‘Ja, Cap. Alleen...’ Beaker schijnt met zijn zaklantaarn naar de vloer. ‘Shit.’

De camera zoomt in. Beaker staat voor een doos vol clownskoppen.

Jedx lacht, maar zijn stem klinkt nerveus als hij de camera keert en tegen zijn volgers zegt: ‘Creepy!’

Lachende emoji’s glijden over het scherm. De volgers vinden het prachtig. De commentaren blijven niet uit.

DavidSees: Hoe voelt het om daar binnen te zijn?

LiveWildRock: Dit is sick!

Upyeah99: Het is erg donker. Kunnen we meer licht krijgen?

Pinnyhipo78: Wauw! Vet!

UrbexUncovered: Mooi werk. Love jullie stream.

FunLeapExp: Goeie site. Mag ik de volgende keer mee? Stuur me een pb.

Jedx leest de commentaren op de livestream via zijn telefoon en knikt. Hij kijkt in de cameralens. ‘David, het voelt geweldig, pure adrenaline! Upyeah99, we hebben alleen zaklantaarns. FunLeapExp, sorry man, we zijn een hecht groepje. Geen vacatures.’

‘Komen jullie nog of hoe zit het?’ roept Cap buiten beeld.

Jedx salueert laconiek en keert de camera. Hij loopt achter Sass aan door een gang, waar ze tussen vermolmden dozen en bergen kapotte plafondtegels moeten laveren. De vloerplanken kraken onder hun voeten.

Ze lopen zo snel als ze kunnen.

Aan het eind van de gang stoppen ze. Er is een deur. Aan de muur zit een indicatorlamp die bedekt is met een dikke laag stof. Op een bordje ernaast staat: **OPNAMESTUDIO. GEEN TOEGANG ALS HET RODE LICHT BRANDT.**

Cap draait zich om naar de camera. In de duistere ruimte steekt het wit van zijn ogen onder de donkere bivakmuts zo scherp af dat het kunstmatig helder lijkt. Van pure opwindingsstruikelt hij bijna over zijn woorden. ‘Dit is het dan. Het nirwana van deze plek. Nadat het meer dan veertig jaar geleden ongemoeid is gelaten, gaan wij er nu naar binnen. Zijn jullie er klaar voor?’

Sass laat haar fototoestel zien. ‘Ik wel, Cap.’

‘We blijven livestreamen,’ zegt Jedx. Hij kijkt in de camera. ‘Zijn jullie ook klaar?’

Honderden duimpjes glijden over het scherm.

DavidSees: Go!

LiveWildRock: Ja!

UrbGold300: Dit is zó fascinerend!

Upyeah99: Laat zien! Ik zit te popelen!

Koso: Niet doen! Ga naar huis.

Pinnyhipo78: Dudes! Doen!

Optxxx: Woehoe!

Jedx leest de commentaren en grijnst naar de camera. ‘Dat zullen we opvatten als ja.’ Hij doet zijn telefoon weer in zijn zak en zegt tegen Cap: ‘We kunnen.’

Als Cap zijn hand op de deurknop legt, gaan de andere drie dicht

bij hem staan. De camera kantelt en daardoor lijkt het net alsof de stoffige rode lamp knippert. Dan zakt het beeld en zien ze alleen Beakers camouflagejack en Sass' zwarte fleecetruï.

'De deur klemt,' zegt Cap. 'Hij zal wel kromgetrokken zijn.'

Er klinkt een bons. De feed van de camera laat zien dat Cap zich met zijn schouder tegen de deur gooit. De scharnieren piepen. Cap blaast hard zijn adem uit. De deur draait langzaam open.

Sass kijkt over haar schouder. Een van haar met siersteentjes versierde ooggaten komt groot in beeld. Ze fluistert: 'We kunnen naar binnen.'

Ze drommen naar voren en komen in een kleine ruimte, een soort wachtkamer. De toegang tot de studio is afgeschermd door gordijnen die vanaf het plafond tot de vloer reiken, waardoor ze niets kunnen zien. Ze laten hun zaklantaarns in het rond schijnen en zien een rij stoffige stoelen en een lage tafel met een stapel oude tijdschriften. Aan de muur hangt een opnameschema van veertig jaar geleden, het dagrooster voor een film getiteld *Dark Pleasures*.

Sass grinnikt naar de camera. 'Dit moet een wachtruimte zijn, de twilight zone tussen de echte wereld en de nepwereld van de film die werd opgenomen.' Ze loopt naar voren. 'Ik had fluwelen gordijnen verwacht, zoals in een theater, maar...'

'Het zijn plastic vellen.' Beaker klinkt nerveus. 'De fluwelen gordijnen liggen daar in de hoek.'

De camera laat een berg textiel zien en dan draait Jedx hem om naar zichzelf. 'De plastic gordijnen zijn niet stoffig. Ze kunnen hier nog niet erg lang hangen.' Hij loopt er met de camera naartoe. 'Brandschoon. De kleur is ook nog egaal en het plastic is van dikke, industriële kwaliteit.'

Sass komt in beeld. Ze strijkt met haar vingertoppen over de zwarte plastic lappen. Haar stem drukt verwarring uit. 'Het plastic is precies op maat gesneden en zodanig opgehangen dat het de hele opening bedekt.' Ze kijkt langs de camera naar Jedx. 'Wij zijn hier niet de eersten. Iemand heeft dit nog niet zo lang geleden gedaan.'

Verblufte emoji's verschijnen op de livestream. In de commentaren worden vragen gesteld.

DavidSees:Waarom de gordijnen vervangen?

UrbGold300: Wie zou dat gedaan hebben? Als de studio al veertig jaar in onbruik was...

Upyeah99: Plastic gordijnen? Rrrraarrrr.

ExpoDisW: Dit bevalt me niet. Weggezen, mensen!

Een ogenblik is het volkomen stil. Dan komt Cap naast Sass staan en steekt hij zijn hand tussen twee van de plastic vellen. Er verschijnt een streepje licht.

Sass haalt hoorbaar adem. 'Waarom is daar licht? De stroom is jaren geleden afgesloten. Hoe kan er dan licht branden?' Ze steekt haar hand uit naar Cap. 'Wacht, we kunnen beter...'

Maar ze is te laat. Hij trekt het plastic al opzij.

Het licht verblindt hen.

'Wat...?' Je hoort Jedx' stem trillen. 'Dat is... dat is...'

De camera zwiëpt opzij en de autofocus probeert scherp te stellen. Silhouetten lijken over elkaar te glijden in de verblindende waas. Uiteindelijk komt het beeld tot rust en vangen ze een glimp op van een houten stellage, voordat de camera weer beweegt en gericht wordt op een oude, met een dikke laag stof bedekte Arriflex-filmcamera. Het beeld verschuift weer en nu is er een tweede camera te zien, achter de Arriflex. Deze staat op een statief en is modern. De lens is gericht op iets in het midden van de ruimte, waar nog meer van die dikke plastic vellen op de vloer zijn uitgespreid.

Iemand kokhalst.

Sass gilt.

Beaker draait zich om naar de camera. Zijn ogen zijn wijd open. 'We moeten hier weg!'

'Ja.' Van Caps bravoure is in zijn stem niets meer terug te vinden. 'Kom mee, voordat ze...'

Er klinkt een geluid dat lijkt op een woedende brul. Het klinkt half menselijk, half dierlijk.

Cap duwt Beaker en Sass achteruit naar Jedx, waardoor hun lichamen de camera blokkeren. In paniek duwen ze elkaar opzij. Jedx draait zich om, de livebeelden zijn een waas van licht en schaduw. Hij laat de anderen passeren en heel even vangt de camera kleur op: grijs touw, bruin hout, en een lange, helderrode rivier. Dan wordt alles zwart.

‘Kom mee!’

‘Naar buiten!’

‘Shit.’

Ze wurmen zich tussen de zware plastic vellen door. Gooien de deur naar de gang open.

De camera is naar beneden gericht en gaat schokkerig heen en weer. De livebeelden tonen drie paar schoenen: zwarte Nikes, bruine Converse en leren bergschoenen. Ze sprinten nu. Springen over gebroken vloerplanken. Laveren tussen de rommel door. Er valt iets uit Caps zak, maar niemand merkt het.

‘Schiet op.’

Hijgende ademhaling. Angstige kreten.

Een daverende klap. Gevloek. De camera valt op de grond en landt op de lens, die breekt.

Jedx zit op zijn knieën tussen de clownskoppen. Hij probeert overeind te krabbelen, maar struikelt over de rollende koppen, valt weer en komt neer met zijn gezicht vlak bij de lens.

Een massa verschrikte emoji's en hartjes racen over het scherm van de livestream.

Jedx kijkt naar iets achter de camera. Hij schudt zijn hoofd. Spert zijn ogen wijd open. Hijgt met open mond. Je kunt zien hoe bang hij is.

Voetstappen bonken in een traag ritme op de vloer. Zelfverzekerd. Doelbewust.

‘O, shit.’ Jedx begint wild te kruipen. Wanhopig. Zijn voet raakt

de camera die tollend over de vloer glijdt, buiten zijn bereik. Hij komt overeind en vertrapt een paar van de clownskoppen als hij probeert weg te komen. Dan is hij verdwenen.

De camera ligt stil.

Het beeld is sneeuwig en in tweeën gesplitst door de gebarsten lens. Vermolmde vloerplanken. Een omgevallen rekwisietendoos. Een ingedeukte clownskop met een brede grijns.

De voetstappen komen dichterbij. Op het scherm verschijnen zwarte Doc Martens. Ze stoppen. Een zucht, nog nét hoorbaar. Een gehandschoende hand wordt uitgestoken naar de camera.

Het beeld wordt zwart.

JedUrbXTM livestream beëindigd.

ZONDAG

1

CLEMENTINE

Ik wil ergens anders zijn. Maakt niet uit waar, als het maar niet hier is. De koptelefoon geeft me het gevoel opgesloten te zitten. Ik zou hem het liefst van me af gooien, maar dat doe ik niet. Na ruim twee maanden in de schijnwerpers van de media weet ik wat er van me wordt verwacht en doe ik waar ik inmiddels aan gewend ben geraakt: ik verberg mijn ware gevoelens en plak een glimlach op mijn gezicht.

De kalende man die tegenover me aan de brede tafel zit slaat de overdreven opgewekte toon aan die ik van radiopresentatoren gewend ben. ‘Goedenavond en welkom bij W5X Radio. Mijn gast bij deze aflevering van *Crime World* is Clementine Starke, de jonge vrouw die sneller dan de politie een zaak over een seriemoordenaar wist op te lossen.’

Ik draai de vlinderring steeds sneller rond mijn wijsvinger, buig me naar de microfoon en lieg. ‘Fijn om hier te zijn, John.’

Hij kijkt naar het vel papier dat voor hem ligt en dan weer naar mij. ‘Clementine, jij bent het postermeisje geworden van amateur-detectives over de hele wereld...’

Ik weet wat er gaat komen. Het zijn altijd dezelfde vragen.

‘Kun je ons vertellen hoe het voelde toen je *The Lover* te pakken had?’

Ik dreun mijn verhaaltje af terwijl ik bewust stil blijf zitten en vecht tegen de wens de koptelefoon af te zetten. ‘Zoals ik al eerder heb uitgelegd, heb ik dat niet helemaal in mijn eentje gedaan. Ik ben lid van een onlinegroep, True Crime London. Mijn belangstel-

ling voor waargebeurde misdaden was aanvankelijk puur academisch. Mijn specialisatie is onlinegedrag en ik werkte aan een onderzoek over...'

'Veel mensen hebben gezegd dat ze allang hadden zien aankomen dat het een keer zou gebeuren, vanwege alle televisieprogramma's, podcasts, et cetera over waargebeurde misdaden.' John maakt daarbij een gebaar alsof hij die dingen niet hoog aanslaat. 'Ze zeiden dat voor amateurdetectives cold cases steeds minder interessant zouden worden en dat ze uiteindelijk liever zelf iets zouden willen uitproberen. In real time.'

'Dat is precies waar mijn PhD...'

'En toen kreeg jij zowaar een heuse moordenaar te pakken, een man die een spoor van moorden door heel Londen had getrokken.'

Mediamensen zijn op sensatie belust. *Een spoor van moorden door heel Londen*. Je moet niet overdrijven. The Lover had in een paar weken tijd vier vrouwen en een man vermoord. Dat was natuurlijk heel erg, maar om nou te zeggen dat hij door heel Londen een spoor van moorden had getrokken... Maar ik weet hoe dit werkt en als ik mijn baan op de universiteit wil houden, moet ik de mensen in het mediacircus te vriend houden. En ik wil mijn baan daar niet kwijt, voorlopig niet in elk geval. Ik trek een neutraal gezicht en wacht tot de opgewonden idioot me zijn volgende vraag zal stellen.

John buigt zich over de tafel naar me toe. 'Vertel ons hoe je erachter bent gekomen wie The Lover was.'

'We hebben gebruikgemaakt van de sociale media.' Ik hou me bij de waarheid, zij het een gelimiteerde versie ervan. 'En we hebben gepraat met mensen die de slachtoffers hebben gekend.'

'Over de slachtoffers gesproken... Was een van hen niet een vriend van jou?'

Ik frons. 'Ja, dat klopt.'

John knikt afwachtend. Hij wil dat ik dit nader toelicht, ook al weet hij donders goed dat ik er niet over wil praten.

Ik draai het snoer van de koptelefoon om mijn vingers en geef een beknopt antwoord. ‘Hij is in zijn eigen huis doodgestoken.’

‘Dat moet erg traumatisch voor je zijn geweest. En je bent zelf ook bijna door The Lover vermoord toen hij in jouw woning wist door te dringen.’ Johns woorden klinken meelevend, maar zijn ogen zijn opengesperd en zijn uitdrukking is bijna wellustig, alsof hij hierop geilt. Hij steunt nu met beide armen op de bureautafel. ‘Zo dadelijk zetten we de telefoonlijnen open voor de vragen van de luisteraars, maar vertel me eerst dit: wat ging er door je heen toen je erin slaagde je te bevrijden en The Lover te doden? Hoe voelde dat?’

Ik kan hem niet de waarheid vertellen: dat het voelde alsof ik herboren werd. Dat in die nacht mijn vermogen om emoties te voelen terugkeerde als een enorme, adembenemende, overweldigende vloedgolf van gevoelens, nadat ik me twaalf jaar verdoofd had gevoeld, sinds de moord op mijn vader. En dus lieg ik weer. ‘Ik was doodsbang en vocht voor mijn leven. Als inspecteur Dominic Bell niet was gekomen en de man had afgeleid waardoor ik de injectiespuit kon grijpen, had ik het waarschijnlijk niet overleefd.’

John likt aan zijn lippen en knikt als een dashboardhondje. ‘Ja, het was een groot geluk dat hij precies op dat moment binnestormde en dat jij er heelhuids vanaf bent gekomen.’

Ik staar naar John. Hij laat me een brede glimlach zien. Hij heeft geen idee van mijn ware gevoelens. Ik ben er niet heelhuids van afgekomen. Het is nu twee maanden en zes dagen geleden dat ik het leven uit The Lover heb zien wegvloeien en nu strijd ik niet meer met het gevoel verdoofd te zijn, maar met tegenstrijdige emoties die voortdurend fluctueren. Dat is net zo erg. Het is doodvermoeiend. Ik kan er geen grip op krijgen en begin me zelfs af te vragen of dat me ooit zal lukken. ‘Ik heb The Lover ontmaskerd, maar ik heb mijn leven te danken aan Dominic Bell.’

John luistert niet meer. Hij kijkt door de ruit van de opnamestudio naar de controlekamer. Een vrouw in een rode trui steekt een

wijsvinger op. John knikt. ‘Laten we nu wat telefoontjes aannemen. Lijn één, wat is jouw vraag voor Clementine Starke?’

‘Hallo, John. Mijn naam is Mary, ik woon in Biggleswade en ik ben een groot fan van *Crime World*. Ik wilde Clementine graag vragen of ze momenteel aan een andere waargebeurde misdaad werkt.’

‘Ik maak nog steeds deel uit van True Crime London en we kijken momenteel naar diverse zaken.’ Ik denk aan mijn langstlopende zaak, die van mijn vader. ‘Aan mijn belangstelling voor waargebeurde misdaden is niets veranderd.’

De vrouw in het rood steekt drie vingers op. John knikt. ‘Lijn drie. Wat zou je Clementine willen vragen?’

‘Mijn naam is Mark en ik kom uit Watford. Clementine, wat doe je vrijdagavond? Zullen we samen een hapje gaan eten?’

Ik schud mijn hoofd. Lul. Er zit er altijd wel eentje bij, zowel bellers als mensen in het publiek als ik lezingen geef. ‘Ik ben gebleid, Mark, maar ik moet nee zeggen.’

John trekt een wenkbrauw op. Er ligt een smalende trek rond zijn mond als hij zegt: ‘Laten we naar lijn twee gaan.’

‘Hallo, ik ben Jody en ik woon in Brentwood. Ik zag dat je je PhD hebt behaald – gefeliciteerd – en ik vroeg me af met welke research je nu bezig bent.’

Ik glimlach. Eindelijk iets interessants waar ik over kan praten. ‘Hi, Jody. Goede vraag, dank je. Ik ben begonnen aan een nieuw onderzoek dat gaat over het gedrag van sensatiezoekers versus dat van voyeurs. Waarom zetten sommige mensen hun hele leven op film zodat andere mensen ernaar kunnen kijken? Het fenomeen is ontstaan door het succes van YouTube en cameratelefoons, en de snelle ontwikkelingen in de technologie geven de narcistische neigingen in ieder van ons de kans tot bloei komen. Wat ik me daarbij afvraag, is hoeveel risico’s mensen bereid zijn te nemen om de meeste volgers en het grootste aantal likes te krijgen, en hoe extreem zo’n avontuur moet worden voordat de voyeurs afhaken.’

Jody begint aan een antwoord, maar het gesprek wordt afgekap. De vrouw in rood steekt haar linkerhand op en maakt met haar rechterhand een draaibeweging. John knikt. ‘We hebben tijd voor nog één vraag. Laten we hopen dat het een goede is. Lijn vijf, wat is je vraag voor Clementine Starke?’

‘Dag, Clementine, David Ender hier.’

Verdorie. Ik voel me meteen in het nauw gedreven.

‘Ik heb geprobeerd je op de universiteit te bereiken, maar je belt me nooit terug.’

John trekt zijn wenkbrauwen op. Ik haal mijn schouders op, neem een slokje water en probeer te kijken alsof het me niets doet. Ik weet dat David Ender contact met me zoekt. Hij heeft de afgelopen veertien dagen meer dan twintig berichten achtergelaten.

‘Ik heb het interview met jou in de *Metro* gelezen en wist meteen dat ik met je moest praten. Ik ben een groot fan van urban explorers, urbexers, en zij zouden een perfect onderwerp zijn voor je onderzoek. Urbexers verkennen verlaten gebouwen. Ze filmen dat en zetten het op YouTube of laten hun volgers live meekijken op urbexsites. Als je sensatiezoekers wilt, moet je bij hen zijn.’

‘Dat klinkt interessant, David.’ Ik zeg het vriendelijk, zonder al te gretig te klinken. ‘Ik zal zo’n groep eens bekijken.’

‘Er zijn massa’s mensen die naar hun livestreams kijken.’ David praat sneller, indringender. ‘Ik ken een paar urbexers, ik kan je in contact brengen met de beste...’

John valt hem in de rede. ‘Ik vrees dat de tijd om is.’ De producer laat David verdwijnen. ‘Ik ben John Webly en dit was *Crime World* op W5X Radio. Mijn speciale gast vanavond was de grootste amateurdetective van allemaal, Clementine Starke.’

De vrouw met de rode trui steekt haar duimen omhoog. De uitzending is beëindigd. Ik zet de koptelefoon af en masseer mijn oren. Het zit me niet lekker dat David Ender naar de studio heeft gebeld. Hij probeert me al weken te spreken te krijgen en nu is hij zo brutaal geweest me in een live-uitzending voor het blok te zet-

ten. Waarom is hij er zo op gebrand me in contact te brengen met die urbexers?

John zet zijn koptelefoon af en schuift zijn aantekeningen bij elkaar. Hij kijkt naar me met een wellustige grijns. 'Ik geloof niet dat het in mijn programma al eens eerder is gebeurd dat iemand een gast uit eten vroeg.'

'Nee? Het gebeurt mij zo vaak.'

'Bof jij even.' De uitdrukking op zijn gezicht bevalt me niet. Ik krijg het onaangename gevoel dat hij op het punt staat me zelf mee uit te vragen.

Ik schud mijn hoofd zodat hij weet dat hij het niet hoeft te proberen. 'Nee, echt niet.'

Er is maar één persoon die ik wil en hij is momenteel niet bereid met me praten.